

[Undervisningsministeren.]

gerne skulle have en videregående uddannelse, undertiden på grund af hjemmenes økonomiske stilling holdes borte fra læsning allerede i de første år efter det 14. år. Jeg tror, der er meget rigtigt i denne betragtning, men det er meget vanskeligt at finde former for støtte til de hjem, som har vanskeligt ved at holde børnene hjemme og påtage sig de omkostninger, der er forbundet med, at børnene måske i 10 år efter det 14. år er under uddannelse. Jeg erkender, at der er et problem dér, for hvis en for stor del af ungdommen allerede i disse år af økonomiske grunde holdes borte fra uddannelse, vil de vanskeligt, i hvert fald ikke uden en meget stor indsats, på et senere tidspunkt kunne begynde på en uddannelse ved de højere læreanstalter. Derfor synes jeg godt, vi kan overveje det spørgsmål, som blev rejst af det ærede medlem hr. Søgaard.

Flere af de ærede ordførere har nævnt det spørgsmål, om seminarieelever skulle ind under ordningen, og jeg fik egentlig det indtryk, at disse ordførere mente, at vi i undervisningsministeriet — og at jeg hidtil — havde ønsket at holde seminarieelever udenfor. Det har jeg ikke, men de har ikke for ønsket at komme med under uddannelsesfondens, fordi den ordning, de havde, som de kunne opnå med de midler, der da var til rådighed, var gunstigere. Nu stiller det sig måske anderledes. Det spørgsmål, om seminarieelever skal med under uddannelsesfondens, kan måske også have en anden side, som må overvejes, nemlig om seminarieelevernes økonomiske stilling, efter som de går på et statsseminarium eller et privat seminarium, et spørgsmål, der også har været nævnt. Det har vi til overvejelse i ministeriet i øjeblikket, og vi stiler imod, at alle seminarieelever stort set skal have samme vilkår, enten de går på statsseminarium eller på privat seminarium.

Hvis dette tages ind i overvejelserne, bliver tilbage at tale om, hvorvidt den støtteordning, seminarieelever har, og som

eventuelt kan ændres til at andrage mere, end den andrager nu, hvis det er nødvendigt for at skabe en vis ligestilling med en støtteordning under uddannelsesfondens, skal opretholdes, eller man skal tage seminarieelever i almindelighed ind under uddannelsesfondens støtteforanstaltninger. Det synes jeg vi skal drøfte i udvalget, for sagen er knap så enkel, som visse ordførere har ment. En ting må stå fast, nemlig at seminarieelever ingenlunde skal være dårligere stillet, end de ville blive, hvis de kom under uddannelsesfondens. Men der må tages hensyn til den selvstændige støtteordning, som findes i øjeblikket, ved overvejelserne af, hvorledes det mest praktisk kan realiseres.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen, som jeg også takker for hans velvillige synspunkter, ironiserede lidt over, at lovforslaget var kommet så hurtigt; samtidig bad det ærede medlem om, at der måtte blive god tid til at drøfte lovforslaget i tinget. Det var netop for at give folketinget så megen tid som muligt, at jeg mente, det var ønskeligt, at lovforslaget kom så hurtigt frem, som det gjorde.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen nævnedes, at nu måtte man heller ikke stille tingene sådan op, at man stilede imod økonomisk at støtte en udvikling, der førte til, at alle unge skulle gå til en højere uddannelse. Jeg er enig med det ærede medlem i den betragtning. Jeg mener blot, at befolkningen selv måske i for høj grad har bidraget til, at for mange velbegavede børn af forældre i det praktiske erhvervsliv har fået en højere uddannelse, som har fjernet dem fra det praktiske erhvervsliv, hvor de er savnet, og hvor de kunne have gjort udmærket fyldest, netop fordi de var mere velbegavede end mange af dem, der blev derude. Det er befolkningens almindelige indstilling, at har man børn, som man synes er mere velbegavede end andre, skal de læse; det er, mener man, vejen til både at nå langt frem i samfundet og gøre bedst fyldest. Men det er jo